

บทที่ 5

บทสรุป และข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

แม้ว่าพยานบอกเล่าจะมีจำกัดในการยืนยันข้อเท็จจริง แต่ก็ไม่ถึงกับไม่มีคุณค่าในทางพยานหลักฐานเสียเลย โดยเฉพาะในกรณีที่สอดคล้องกับพยานหลักฐานอื่น ซึ่งในหลายกรณีมีความจำเป็นต้องใช้พยานบอกเล่าเป็นเครื่องยืนยัน เนื่องจากคดีนั้นไม่อาจนำประจักษ์พยานผู้รู้เห็นเหตุการณ์โดยตรงมาบอกความเป็นพยาน ซึ่งถ้าหากตัดพยานบอกเล่าเสียจากการพิสูจน์ข้อเท็จจริง คดีต่างๆ เหล่านั้นจะไม่สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้เลย แนวคิดที่ต่อต้านการรับฟังพยานบอกเล่า จึงไม่สอดคล้องกับระบบกฎหมายและวิธีพิจารณาคดีของไทย และยังถือว่าเป็นอุปสรรคต่อการค้นหาความจริง การรับฟังพยานบอกเล่าจึงมีข้อดีมากกว่าข้อเสีย ส่วนจะมีน้ำหนักมากน้อยเพียงใดและรับฟังลงโทษจำเลยได้หรือไม่ ควรเป็นอำนาจโดยอิสระของศาลในการตัดสินใจและลงความเห็นในทางคดี

5.2 ข้อเสนอแนะ

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/3 ที่บัญญัติห้ามมิให้รับฟังพยานบอกเล่า นั้น เป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับหลักการพิจารณาพยานหลักฐานในคดีอาญาที่ว่า การนำสืบพยานหลักฐานนั้นต้องเปิดให้เป็นดุลพินิจขององค์กรที่พิจารณาให้มากที่สุด ดังที่บัญญัติเป็นหลักการทั่วไปในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 ซึ่งบัญญัติให้ทุกฝ่าย มีสิทธิเสนอพยานหลักฐานทุกชนิด หากพยานหลักฐานชนิดนั้นๆ น่าจะพิสูจน์ได้ว่าจำเลย มีผิดหรือบริสุทธิ์ ดังนั้นเพื่อประโยชน์ในการค้นหาความจริงในคดีอาญา การรับฟังพยานบอกเล่าจึงมีข้อดีมากกว่าข้อเสีย ส่วนจะรับฟังได้แค่ไหนเพียงไรนั้นเป็นเรื่องขององค์กรที่ทำหน้าที่ ในการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน และด้วยเหตุผลเช่นนี้ จึงไม่มีความจำเป็นต้องบัญญัติ มาตรา 226/3 ไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และเสนอแนะให้ยกเลิกบทบัญญัติดังกล่าว